

Arrest

nr. 237 371 van 23 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. Asselman
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 februari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partijen van 15 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2. In de bestreden beslissing betreffende

verzoekster wordt er integraal verwezen naar de beslissing inzake verzoeker. Deze beslissingen worden dan ook gezamenlijk besproken.

2. Artikel 57/6/1 luidt: "§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

"§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]"

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekers.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekers in casu geen dergelijke elementen bijbrengen. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond hebben.

De commissaris-generaal stelt dat verzoekers geen overtuigende feiten of elementen hebben aangehaald waaruit blijkt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van hun problemen, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de lokale of internationale Albanese autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend dienen verzoekers aan te tonen dat zij geen aanspraak kunnen maken op nationale bescherming. In de eerste plaats wordt gesteld dat verzoekers niet over veel informatie beschikken betreffende de bloedwraak waar zij het slachtoffer van stellen te zijn. Zo (i) weten zij niet wanneer of hoe vaak hun moeder zich tot de politie heeft gericht, (ii) weten zij de naam niet van de politiechef die het onderzoek zou voeren en met wie hun moeder contact kon onderhouden, (iii) zijn zij niet op de hoogte of haar verklaringen werden opgetekend en of zij hier ooit een proces verbaal van kreeg, (iv) stellen zij de ene keer dat zij nooit een document hebben ontvangen en de andere keer wel en (v) weten zij niet of de politie ooit is langs

geweest bij de tegenpartij. De beweringen van verzoekers dat de politie niets heeft ondernomen kunnen niet worden aangenomen. Dienaangaande stelt de commissaris-generaal dat (i) verzoekers moeder twee noodnummers kreeg, waarvan er één toebehoorde aan de lokale politiechef, (ii) werd hun moeder op straat aangesproken i.v.m. de bloedwraak, (iii) stuurde verzoekster de politiechef zelf wandelen toen hij bij hen aanklopte en naar de problemen polste, (iv) hebben verzoekers nooit zelf klacht ingediend, zelfs niet telefonisch, omdat de politie hun moeder ook niet had geholpen, (v) beperken verzoekers zich tot een bewering waar zij stellen dat je in Albanië enkel met geld iets kan bereiken en (vi) hebben zij het volgens hen gebrekkige optreden van de politie nooit aangekaart bij de ombudsman of andere interne controleorganen.

Verzoekers zijn niet redelijk waar zij verwachten dat de politie dagelijks in hun buurt zou patrouilleren tot zij niet meer zouden worden gevisieerd. Afdoende politiebescherming houdt niet in dat zij 24 op 24 zouden moeten worden beschermd door de politie. Verder houdt de beschermingsplicht van de overheid om haar burgers te beschermen geen resultaatsverbintenis in. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Betreffende bloedwraak en corruptie wordt er nog verwezen naar rapporten die stellen dat, hoewel er nog steeds problemen zijn, de overheid belangrijke maatregelen heeft genomen, neemt en zal nemen in de bestrijding hiervan.

Betreffende de passieve interesse van verzoekers in het onderzoek, stellen zij dat het aannemelijk is dat zij niet alles exact weten omdat het gaat over een lange periode, die ook nog stressvol was. De naam van de politiechef vinden zij niet essentieel. Zij stellen dat het normaal is dat zij niet veel bewijs kunnen voorleggen omdat hun moeder bij de politie werd afgewimpeld, haar klacht werd niet geregistreerd en de zogenaamde noodnummers kwamen neer op een algemeen noodnummer en een antwoordapparaat. Verzoekers beperken zich hier tot beweringen die zij niet aantonen met enig begin van bewijs. Het louter niet akkoord gaan met de verwerende partij volstaat niet. Verzoekers slagen er met een dergelijk algemene argumentatie niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissingen met betrekking tot hun gebrekkige kennis en interesse in hun verklaarde vervolgingsproblemen. Bovendien doen zij hiermee geen afbreuk aan hetgeen met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst wordt vastgesteld.

Betreffende de toegang tot een effectieve bescherming beperken verzoekers zich tot een algemeen betoog. Zij stellen dat zij nood hebben aan ogenblikkelijke en reële hulp, waartoe de overheden niet bereid zijn. Zij stellen vervolgens dat de door de commissaris-generaal geleverde informatie omtrent de aanpak van de lokale autoriteiten niet unaniem is betreffende de effectiviteit van de genomen maatregelen. Zij stellen dat er sprake moet zijn van een aanpak van het probleem zelf door strenge straffen op te leggen, de oorzaak dient te worden aangepakt. Verzoekers doen met hun betoog geen afbreuk aan de motieven in de bestreden beslissingen. Zij beperken zich wederom tot het louter niet akkoord gaan met de verwerende partij zonder dit aan te tonen met concrete elementen of stukken.

4. Bijgevolg lijkt verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit hebben de verzoekende partijen een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In hun pleitnota van 15 juni 2020 merken verzoekende partijen vooreerst op dat aangezien het voormelde bijzondere machtenbesluit geen enkele aanwijzing bevat omtrent de concrete vorm die de "pleitnota" dient aan te nemen, noch omtrent de inhoud hiervan, doch het bijzondere machtenbesluit hierover het volledige stilzwijgen bewaart, zij zich in hun pleitnota beperken tot een repliek op de argumenten geformuleerd in de beschikking van 4 juni 2020.

Vervolgens voeren verzoekende partijen het volgende aan:

“II. Replik met betrekking tot de argumenten geformuleerd in de beschikking van 4 juni 2020

Verzoekende partij meent dat de motivering van de beschikking van 4 juni 2020 de verschillende argumenten die zij in haar verzoekschrift geformuleerd heeft onvoldoende in rekening brengt, met als gevolg dat zij niet begrijpt waarom Uw Raad van oordeel is dat het verzoekschrift verworpen dient te worden. Wat betreft de vraag of verzoekers afdoende beroep gedaan hebben op de hulp en bescherming van hun nationale autoriteiten, is de beschikking beperkt tot een samenvatting van de motieven van de beslissing van het CGVS en de stelling dat “het louter niet akkoord gaan met de verwerende partij [niet] volstaat [...]”. Wat betreft de bescherming die verzoekers in hun specifieke geval van de Albanese autoriteiten kregen, is de beschikking weerom beperkt tot een samenvatting van de motieven van de beslissing van het CGVS, en wordt gesteld dat verzoekers te hoge verwachtingen hebben van de bescherming door de Albanese autoriteiten. Wat betreft de effectiviteit van de bescherming geboden door de Albanese autoriteiten in gevallen van bloedvetes, wordt gesteld dat het CGVS verwijst naar rapporten die vermelden dat de Albanese overheid belangrijke maatregelen neemt in de bestrijding van bloedwraak en corruptie, en dat de argumenten van verzoekende partij geen afbreuk doen aan de motieven in de bestreden beslissing nu zij “zich wederom [beperken] tot het louter niet akkoord gaan met de verwerende partij zonder dit aan te tonen met concrete elementen of stukken”.

Met een dergelijke motivering kan verzoekende partij geen genoegen nemen, nu:

1- zij met betrekking tot deze verschillende punten uitgebreid geargumenteed heeft in het verzoekschrift, en haar argumenten wel degelijk heeft gestaafd met concrete elementen en stukken, waarop in de beschikking niet wordt ingegaan en waarmee voor zover zij kan vaststellen geen rekening werd gehouden bij de beoordeling;

2- Uw Raad in voorliggende zaak oordeelt met volheid van rechtsmacht, “d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen [...] ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de vreemdelingen de bestreden beslissing heeft gesteund” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. 10 mei 2006, n° 2479/001, p. 95). Er kan dan ook verwacht worden dat de beslissingen van Uw Raad zich niet in hoofdzaak beperken tot een samenvatting van de motieven van de beslissing van het CGVS en de stelling dat het verzoekschrift beperkt blijft tot het “louter niet akkoord gaan”, zonder dat wordt ingegaan op de argumenten die in het verzoekschrift geformuleerd werden en deze uitdrukkelijk worden beoordeeld en worden afgewogen tegen de argumenten geformuleerd in de beslissing van het CGVS.

In de beschikking wordt veel aandacht besteed aan de vraag of verzoekers in Albanië afdoende interesse vertoonden in hun vervolgingsproblemen en in de bescherming van/het onderzoek door de politie, en of zij op afdoende wijze de hulp van hun nationale autoriteiten inriepen.

In het verzoekschrift werd wat dit betreft geargumenteed dat verzoekers wel degelijk verschillende stappen ondernomen hebben in een poging bescherming te krijgen, en dat er talrijke omstandigheden zijn die verklaren waarom zij niet op de hoogte zijn van de details van de (uiterst beperkte) politie-interventie in hun zaak (verzoekschrift p. 8-9), waardoor dit gebrek aan kennis niet kan leiden tot de vaststelling dat de door hen aangehaalde ondernomen stappen niet geloofwaardig zouden zijn. Verzoekende partij verwacht dan ook dat naar aanleiding van deze argumenten uitspraak wordt gedaan over de mate waarin deze verklaringen plausibel worden geacht, en dat Uw Raad zicht geeft op haar visie op de vraag of de door verzoekers aangehaalde pogingen om bescherming van de Albanese autoriteiten te krijgen, al dan niet geloofwaardig zijn.

Belangrijker vindt verzoekende partij evenwel het in het verzoekschrift geformuleerde argument dat de vraag of verzoekers zich in Albanië reeds tot de autoriteiten gericht hebben, geen doorslaggevend argument mag zijn bij de beoordeling van de vraag of zij in hun land van herkomst beroep kunnen doen op een “effectieve bescherming” van de autoriteiten in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. In deze context werd verwezen naar een passage uit arrest n° 207 442 van 31 juli 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die als volgt luidt: (...) (citeert.) In dit arrest werd benadrukt dat alle relevante elementen, eigen aan de zaak, in rekening dienen te worden gebracht bij deze beoordeling. De vraag of de persoon in kwestie zich in het land van herkomst reeds tot de autoriteiten gericht heeft en de eventuele reactie van deze autoriteiten, is slechts een van de elementen die in dit opzicht een rol spelen. Er dient ook rekening te worden gehouden met eventuele obstakels – zowel juridische als

praktische – die de toegang van de betrokkene tot een effectieve bescherming zouden kunnen belemmeren.

In het verzoekschrift werden verschillende belemmeringen aangehaald die maken dat de bescherming geboden door de Albanese autoriteiten in gevallen van bloedvetes niet effectief is, waarbij zowel werd ingegaan op elementen eigen aan de situatie van verzoekers als op bronnen die de effectiviteit van deze bescherming uitdrukkelijk in twijfel trekken:

- Er werd uitgebreid geargumenteed dat de COI Focus waarop het CGVS zich baseert om te besluiten de bescherming van de Albanese autoriteiten in bloedwraaksituaties effectief zou zijn (de COI Focus Albania: Blood Feuds in contemporary Albania van 29 juni 2017) allerminst een eenduidig beeld geeft over de effectiviteit van deze bescherming, in die mate dat er naar mening van verzoekende partij niet terecht uit kan worden afgeleid dat in situaties van bloedwraak effectieve bescherming geboden wordt door de Albanese autoriteiten. Immers, (1) het rapport verwijst eveneens verwijzingen naar expert-opinies die hun ernstige twijfels uiten bij de vraag of de politie in staat is effectieve bescherming te bieden in situaties van bloedwraak (p. 33) en (2) de bronnen aangeduid in het rapport die wel spreken van een effectieve bescherming, blijken afkomstig te zijn van de Albanese overheid, politie- en gerechtelijke diensten, en kunnen dus bezwaarlijk als objectief worden aangemerkt.

Verzoekende partij verwees vervolgens naar een bron van een juridisch onderzoeker van het Britse Garden Court Chambers David Neale en naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 11 oktober 2018 (n° 210 826) waarin tot dezelfde conclusie werd gekomen met betrekking tot deze COI Focus.

Het betreft belangrijke argumenten en bronnen, die in de beschikking aan de kant worden geschoven met de loutere stelling dat verzoekende partij hiermee “geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing”. Verzoekende partij meent dat deze bronnen manifest wel afbreuk doen aan de motieven van bestreden beslissing, en meent dan ook dat de beschikking niet op afdoende wijze gemotiveerd is, nu ze haar niet in staat stelt te begrijpen waarom haar argumenten van de hand gewezen worden.

- Vervolgens werden omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekers aangehaald die een bijkomende belemmering vormen van de toegang tot effectieve bescherming, m.n. het feit dat zij gezien de aard van de problematiek veelal opgesloten leefden en slechts zeer beperkt mobiel waren, hetgeen het moeilijker maakt om de nodige stappen te ondernemen om beroep te doen op de autoriteiten, alsook het feit dat de bescherming in bloedwraaksituaties in de praktijk allerminst laagdrempelig blijkt te zijn, hetgeen het voor mensen als verzoekers – die slechts een beperkte opleiding genoten hebben – moeilijk maakt om toegang te krijgen tot een effectieve bescherming (verzoekschrift p. 9).

Op deze belemmeringen en de impact daarvan op de effectiviteit van de bescherming van de Albanese autoriteiten in huidige bloedvete, wordt in de beschikking niet ingegaan.

Verzoekende partij wenst nog te verduidelijken dat in de beschikking van 4 juni 2020 ten onrechte wordt gesteld dat verzoekers “verwachten dat de politie dagelijks in hun buurt zou patrouilleren tot zij niet meer zouden worden gevisieerd”. In het verzoekschrift wordt dit uitdrukkelijk tegengesproken:

“Verwerende partij slaat de nagel op de kop wanneer ze vaststelt dat de politie verzoekers niet 24u op 24u en 7/7 persoonlijk kan beschermen tegen eventuele wraakacties. Een dergelijke ‘symptomatische’ behandeling/bescherming is volstrekt ineffectief. Het probleem moet bij de wortel worden aangepakt: misdrijven in het kader van bloedwraak moeten zeer streng bestraft worden ter afschrikking, en het dreigen met bloedwraak – als gevolg waarvan het bedreigde gezin gedwongen wordt zich te verschuilen, hetgeen op zich een vorm van vervolging is – moet zeer streng vervolgd worden, met als doel het fenomeen volkomen uit de Albanese samenleving te bannen.

Hoewel op wetgevend vlak misschien initiatieven in die zin zijn genomen, blijkt uit de door verwerende partij aangehaalde bronnen geenszins dat van dergelijke aanpak/afschrikking/bestrafing van de oorzaak van het probleem sprake is, m.n. dat werk wordt gemaakt van een daadwerkelijke en effectieve vervolging van personen die doodsbedreigingen uiten in het kader van een bloedvete en die derhalve de oorzaak zijn van het feit dat families ondergedoken dienen te leven.

Het feit dat een paar honderd Albanese families¹ vandaag de dag nog steeds getroffen worden door een situatie van bloedwraak en tientallen families² als gevolg van een dergelijke situatie opgesloten dienen te leven, vormt een bewijs de ineffectiviteit van de geboden bescherming. Een dergelijke situatie zou niet mogen bestaan, en allerminst mogen worden gedoogd, in een land dat door de Belgische

autoriteiten als “veilig” wordt beschouwd. Het in gebreke blijven door de Albanese overheid om de ‘daders’ van deze bloedwraaksituaties te vervolgen, duidt op een ineffectieve bescherming van de slachtoffers.” (verzoekschrift p. 12)

Zoals in het verzoekschrift aangehaald wordt (p. 9), biedt geen van de maatregelen ter bescherming van bij bloedvetes betrokken personen die in de beslissing van het CGVS aangehaald worden, een effectieve bescherming van de betrokkenen.

Ook op deze argumentatie wordt in de beschikking niet ingegaan.

Artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorzien uitdrukkelijk dat de rechterlijke beslissingen met redenen omkleed moeten zijn en dat bijgevolg ieder vonnis of arrest een gepast antwoord dient te bevatten op de argumenten van de partijen.

De rechter moet duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzetten die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Uit het arrest moet blijken dat de stukken zijn onderzocht en dat er op de middelen geantwoord werd.

Verzoekende partij stelt vast dat in de beschikking van 4 juni 2020 op verschillende belangrijke argumenten die in het verzoekschrift d.d. 17 februari 2020 werden geformuleerd, niet wordt geantwoord, in die mate dat het haar onduidelijk is op basis van welke motieven Uw Raad tot haar besluit komt.

Zij meent dat de argumenten geformuleerd in het verzoekschrift wel degelijk tot de conclusie leiden waartoe Uw Raad ook in haar arrest van 11 oktober 2018 (n° 210 826) al kwam: de bescherming die de Albanese autoriteiten in het kader van bloedvetes biedt, kan niet als effectief worden beschouwd.

Op basis van de argumenten in het verzoekschrift dient eveneens te worden geconcludeerd dat verzoekers hun thuisland ontvlucht zijn uit vrees voor repercussies in het kader van een bloedvete, in het kader van dewelke concrete bedreigingen geuit zijn en verzoekers vergeefs hebben getracht hulp te verkrijgen van de Albanese autoriteiten.

Deze elementen leiden tot de vaststelling dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in geval van terugkeer naar hun land van herkomst, hetgeen dient te leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus.”

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in voormelde pleitnota, waarin zij grotendeels eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten herhalen, geen concrete en valabele opmerkingen bijbrengen die hetgeen in de beschikking van 4 juni 2020 en de bestreden beslissingen omtrent hun verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

3.3. “Dat”, zoals in de pleitnota wordt aangehaald, “verzoekers hun thuisland ontvlucht zijn uit vrees voor repercussies in het kader van een bloedvete”, staat inderdaad *in casu* niet ter discussie. Het wordt namelijk niet in twijfel getrokken dat verzoekers broer E. K. op 12 juni 2019 V. S. doodde en dat hij als gevolg hiervan verwickeld is in een bloedwraak met de familie van voornoemd persoon.

3.4.1. De Raad benadrukt dat internationale bescherming evenwel slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of aannemelijk maken waarom hij geen of nagenoeg geen enkel beroep heeft gedaan op de nationale autoriteiten. Verzoekende partijen blijven hier echter, in weerwil van hun algemene verzuchtingen, in gebreke.

3.4.2. Zoals eerder in voormelde beschikking werd vastgesteld, bekritisieren verzoekende partijen weliswaar, doch zij doen geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissingen waar wordt vastgesteld:

“Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U verklaarde weliswaar dat naar aanleiding van de problemen aan uw woning die begonnen twee maanden na het instellen van de bloedwraak en die volgens u verband hielden met deze bloedwraak, uw moeder meermaals melding van deze feiten ging doen bij het lokale politiekantoor nummer 4 van jullie wijk in Tirana, dit met de expliciete vraag bescherming te bieden en maatregelen hier rond te nemen door bijvoorbeeld 's nachts in jullie buurt patrouilles te sturen (CGVS, p. 7 en 8). U gaf in dit verband trouwens te kennen dat de politie op de hoogte was van deze bloedwraakkestie (CGVS, p. 9). Uw moeder sprak hierbij met de lokale politiechef (CGVS, p. 8). De politie zou haar toen evenwel geantwoord hebben dat ze niets voor haar konden doen (CGVS, p. 7). Buiten dat ze jullie twee noodnummers gaven en het advies gaven in de woning te blijven, ondernamen ze schijnbaar ook geen andere stappen. Bij deze uitlatingen van u kunnen evenwel de nodige vraagtekens geplaatst worden. Vooreerst kon u over deze klachten van uw moeder maar weinig informatie geven. Zo wist u niet wanneer juist uw moeder zich richtte tot de politie en hoe vaak (“Datums kan ik mij niet herinneren; ze is meermaals gegaan”) (CGVS, p. 8). U had het uiteindelijk over drie bezoeken van uw moeder aan de politie. Ook uw echtgenote slaagde er tijdens haar persoonlijk onderhoud niet aan te geven wanneer deze politiebezoeken plaatsvonden. Zij had het over 2 of 3 aangiftes zonder dat ze deze kon situeren in de tijd (CGVS echtgenote, p. 4). U slaagde er verder ook niet in de naam van de politiechef van jullie zone te geven met wie ze toen zou gesproken. Gezien hij een actieve rol vervulde in jullie contacten met de politie naar aanleiding van deze bloedwraak, mag verwacht worden dat u zijn naam kent. Daarnaast verklaarde u evenmin op de hoogte te zijn van het feit of haar verklaringen/klachten werd opgetekend en zij hiervan ooit een proces-verbaal of afschrift kreeg (CGVS, p. 8). Wanneer u vervolgens expliciet werd gevraagd naar een bewijs van deze aangiftes of klachten bij de politie, stelde u - in tegenspraak met uw eerdere verklaringen - dat uw moeder nooit enig document van de politie ontvangen heeft. U voegde eraan toe dat politiemensen daar corrupt zijn, wat an sich bezwaarlijk als een overtuigende uitleg voor het niet bekomen van documenten kan beschouwd worden (CGVS, p. 8). U bleek daarnaast ook niet op de hoogte te zijn van het feit of de politie naar aanleiding van de klachten van uw moeder ooit bij de tegenpartij (wraaknemers) is langs geweest (CGVS, p. 9). Uw bewering dat de autoriteiten, ofschoon op de hoogte van uw bloedwraakzaak, in deze geen hulp aangeboden hebben, staat bovendien haaks op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf infra). U verwijt dat de autoriteiten niets deden, strookt ook niet met het geheel van uw verklaringen. U gaf immers aan dat uw moeder twee noodnummers kreeg - waarvan één nummer toebehoorde aan de lokale politiechef -, die jullie konden bellen wanneer er zich een acute bedreiging stelde (CGVS, p. 9). Daarnaast werd uw moeder op straat in de wijk door deze politiechef aangesproken over jullie bloedwraakproblemen (CGVS, p. 8). U aanzag dit evenwel niet als hulp. Gepolst naar uw verwachtingen gaf u te kennen dat u wou dat de politie dagelijks aan uw woning zou patrouilleren, en daar dan ter plaatse zou blijven of in de buurt zou rondrijden en dit tot u en uw broer niet langer actief geïsoleerd werden in deze bloedwraak en vrij konden gaan werken (CGVS, p. 9). Hieraangaand dient vooreerst te worden opgemerkt dat het feit dat de politie jullie niet voortdurend persoonlijk kon beschermen, op zich niet betekent dat afdoende bescherming niet voorhanden zou zijn. Afdoende politiebescherming houdt immers niet in dat u 24 uur op 24 uur een agent voor uw lijfbehoud en persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, maar wel dat de personen die u belagen eventueel worden gearresteerd en vervolgd. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat uw echtgenote tijdens haar persoonlijk onderhoud stelde dat een politieagent in uniform op een dag aanklopte bij jullie aan de deur en zich voorstelde als de politiechef en hierbij polste naar problemen die jullie als gevolg van deze bloedwraak met de tegenpartij zouden gekend hebben (CGVS echtgenote, p. 4). Zij zou hem toen evenwel wandelen hebben gestuurd (CGVS echtgenote, p. 4). Zij zou u hierover ook niet ingelicht

hebben (CGVS, p. 5). Hieruit blijkt hoe dan ook evenmin een gebrek aan opvolging door de politie van uw zaak. U heeft aldus de door u geponeerde passieve houding van de politie niet aannemelijk kunnen maken. **Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u zelf nooit persoonlijk naar aanleiding van deze bloedwraak en de bedreigingen die u ontving van de vader van V.(...) S.(...) - die er herhaaldelijk mee dreigde u te zullen vermoorden - klacht heeft ingediend bij de politie of het gerecht (CGVS, p. 9). Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat u niet buiten kon komen, is geen afdoende verklaring voor het niet zelf indienen van een klacht.** U had zich immers steeds telefonisch tot de politie kunnen wenden en/of een schriftelijke klacht kunnen overmaken (CGVS, p. 9). Geconfronteerd met de vaststelling dat u toch ten allen tijde telefonisch contact had kunnen opnemen met de politie, gaf u te kennen geen beroep op hen te hebben gedaan op de politie omdat ze naar aanleiding van de klachten van uw moeder reeds geen hulp hadden geboden. Ook dit kan uw nalaten niet rechtvaardigen. **Uw verklaring dat u zich ook nooit voor uw problemen tot andere instanties binnen de politie/gerecht richtte omdat je in Albanië enkel met geld zaken kan bereiken, is bovendien een blote bewering die evenmin strookt met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie (CGVS infra) (CGVS, p. 10). U ondernam tot slot ook geen enkele poging om dit in uw ogen slecht functioneren van de politie ergens aan te klagen, zoals bij de ombudsman (Albanees: avokati i popullit) of interne politiecontroleorganen (CGVS, p. 9).** Elke burger wiens rechten worden geschonden heeft immers de mogelijkheid om een klacht in te dienen bij de Ombudsman.

Gelet op dit alles ben ik dan ook de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak

verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.” (eigen onderlijning en vetdrukking)

3.4.3. De Raad onderstreept dat, zoals door de commissaris-generaal pertinent werd vastgesteld, (i) verzoeker slechts een beperkte kennis heeft omtrent de klachten door diens moeder bij de politie ingediend, (ii) verzoekers verklaringen niet op de hoogte te zijn van het feit of de verklaringen van zijn moeder aan de politie werden opgetekend en of zij hier ooit een proces-verbaal of afschrift van kreeg moeilijk te rijmen vallen met het feit dat hij vervolgens ten aanzien van de commissaris-generaal stellig beweerde, toen deze hem expliciet naar een bewijs van aangiftes of klachten bij de politie vroeg, dat zijn moeder nooit enig document van de politie heeft ontvangen, en dat zijn uitleg voor het niet bekomen van documenten niet overtuigt, (iii) verzoeker niet op de hoogte bleek te zijn van het feit of de politie naar aanleiding van de klachten van zijn moeder ooit bij de tegenpartij langs is geweest, met name de op wraak beluste familie van V.S, (iv) verzoeker weliswaar tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde te verwachten dat de politie dagelijks aan hun woning in Albanië zou patrouilleren, en daar dan ter plaatse zou blijven of in de buurt zou rondrijden en dit tot hij en zijn broer niet langer actief gevisieerd werden in deze bloedwraak en vrij konden gaan werken, doch het feit dat de politie hen niet voortdurend persoonlijk kon beschermen, op zich niet betekent dat afdoende bescherming niet voorhanden zou zijn, daar afdoende politiebescherming niet inhoudt dat er 24 uur op 24 uur een agent voor zijn lijfbehoud en persoonlijke individuele bescherming wordt voorzien, maar wel dat de personen die hem belagen eventueel worden gearresteerd en vervolgd, (v) verzoekster bovendien tijdens haar persoonlijk onderhoud aangaf dat op een dag een politieagent in uniform bij hen aan de deur aanklopte en zich voorstelde als de politiechef en naar hun problemen ingevolge de bloedwraak polste, doch zij hem toen wandelen heeft gestuurd en zij verzoeker van dit gebeuren niet/nooit op de hoogte heeft gebracht, (vi) verzoeker nooit zelf persoonlijk naar aanleiding van deze bloedwraak en de herhaaldelijke doodsb bedreigingen die hij ontving van de vader van V.(...) S.(...) klacht heeft ingediend bij de politie of het gerecht en hiervoor geen afdoende reden geeft, en (vi) verzoeker zich evenmin voor zijn problemen tot andere instanties binnen de politie en/of het gerecht heeft gewend en hiervoor geen afdoende uitleg biedt en hij ook geen enkele poging ondernam om het in zijn ogen slechte functioneren van de politie ergens aan te klagen, zoals bijvoorbeeld bij de ombudsman of interne politiecontroleorganen.

Verzoekende partijen ontkrachten, noch weerleggen voorgaande vaststellingen, zoals ook eerder al in de beschikking van 4 juni 2020 werd vastgesteld. Zo betwisten zij niet dat zij de bloedwraak en de doodsb bedreigingen die zij in het kader hiervan ontvingen zelf nooit persoonlijk bij de Albanese politie en ruimer de Albanese autoriteiten hebben aangekaart, laat staan officieel aangeklaagd. Het is evenwel

precies de bedoeling van het indienen van een klacht bescherming te (trachten te) verkrijgen tegen zijn of haar belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Verzoekende partijen bieden voor hun totale nalaten bovendien geen afdoende en aannemelijke verklaring.

3.4.4. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“Men moet in gedachten houden dat verzoekers maar liefst vijf maanden in Albanië verbleven hebben na de moord door hun (schoon)broer en de start van de situatie van vendetta, tijdens dewelke ze in doodsangst ondergedoken leefden. Het is maar evident dat zij gedurende deze aanzienlijke periode pogingen ondernomen om bescherming te krijgen. Het is niet logisch om uit te gaan van het feit dat zij zulke pogingen niet ondernomen zouden hebben. Er zijn geen goede redenen om te twifelen aan verzoekers verklaringen over hun pogingen om bescherming te krijgen van hun nationale autoriteiten”*, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat nergens uit de door verzoekende partijen eerder tijdens hun gehoren afgelegde verklaringen blijkt zij zelf persoonlijk ooit enige dergelijke poging concreet zouden hebben ondernomen. Dit vindt geen steun in hun eerdere verklaringen, zoals ze werden genoteerd op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, doch wordt er daarentegen door tegengesproken. Bovendien ontbreekt elk begin van bewijs van zulk een poging die verzoekende partijen zelf persoonlijk ooit zouden hebben ondernomen. De Raad stipt aan dat, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt, in het geval verzoekende partijen zich niet buitenshuis konden begeven, zij zich telefonisch tot de politie konden wenden en/of schriftelijk een klacht konden overmaken. Uit niets blijkt en verzoekende partijen tonen niet aan dit ooit effectief te hebben gedaan. Uit hun verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt daarentegen het tegendeel en in de bestreden beslissingen wordt op goede grond gesteld dat de hiervoor door hen ten aanzien van de commissaris-generaal aangehaalde reden, met dat ze dit niet hebben gedaan omdat de politie hun (schoon)moeder niet goed zou hebben geholpen, hun nalaten ter zake geenszins kan rechtvaardigen. Verzoekende partijen overtuigen derhalve niet zelf ooit persoonlijk enige poging te hebben ondernomen om (hun problemen en vrees in het kader van) de bloedwraak(dreigingen) bij de Albanese autoriteiten aan te kaarten en aan te klagen en zij bieden voor dit nalaten geen aannemelijke en afdoende verklaring.

3.4.5. Evenmin ligt enig begin van bewijs voor van de beweerde contacten die verzoekers moeder met de Albanese politie zou hebben gehad. Verzoeker legde dienaangaande bovendien incoherente verklaringen af. De argumentatie in het verzoekschrift *“Dat verzoekers geen bewijs kunnen voorleggen van deze bezoeken aan de politie, strookt perfect met hun verklaringen dat hun (schoon)moeder bij de politie amper ontvangen werd, haar klacht niet officieel geregistreerd werd en ze zowat afgewimpeld werd met twee zogenaamde 'noodnummers' die ze in geval van urgentie konden bellen”*, biedt geen verklaring voor en heft geenszins de incoherentie in verzoekers verklaringen op omtrent het niet op de hoogte zijn van het feit of de verklaringen/klachten van zijn moeder werden opgetekend en zij hiervan ooit een proces-verbaal of afschrift kreeg, zoals verzoeker initieel aangaf, dan wel het zeker (van zijn stuk) zijn dat zijn moeder nooit enig document van de politie ontvangen heeft, zoals zijn hiermee strijdige uitleg nadien luidde, toen de commissaris-generaal hem expliciet naar enig bewijs van de klachten/aangiften van zijn moeder vroeg.

Verzoekende partijen ontkennen voorts niet slechts een erg beknopte kennis te hebben omtrent de bezoeken van verzoekers moeder aan de politie, welke ze niet in de tijd konden plaatsen, doch ze trachten zich hiervoor te verschuilen achter en dit goed te praten door het feit dat die twee dan wel drie bezoeken verspreid zouden zijn geweest over 5 maanden en zij in die periode in een situatie van extreme stress thuis opgesloten zaten. Echter, gezien het nog niet over een handvol bezoeken van hun (schoon)moeder aan de Albanese politie gaat en zij al die tijd in het huis opgesloten zaten waar ook hun (schoon)moeder leefde, kon en kan redelijkerwijze van verzoekende partijen worden verwacht dat zij zich veelvuldig en uitgebreid bij hun (schoon)moeder zouden informeren omtrent die bezoeken aan de politie, en zij hierover dus een gedetailleerdere en concretere kennis aan de dag zouden kunnen leggen. Dit geldt en klemmt des te meer nu dergelijke informatie van groot en zelfs levensbelang is, nu verzoekende partijen in hun verzoekschrift zelf aangeven dat het gevaar en de dreiging bij bloedwraak immers imminent en reëel is. Dat verzoekende partijen al die tijd thuis zaten opgesloten en dit zeer stressvol was, biedt bovendien hoe dan ook geen verklaring of verschoning voor voormelde contradictie in verzoekers verklaringen omtrent het niet weten of er van die bezoeken enig schriftelijk bewijs is, dan wel het er zeker van zijn dat er zo geen bewijs door de Albanese politie werd verstrekt. Om voorgaande redenen komt de geloofwaardigheid van die verklaarde bezoeken vanwege verzoekers moeder op de helling te staan.

3.4.6. Verzoekende partijen betwisten, noch ontkennen evenmin dat zij het beweerde gebrekkige/slechte functioneren van de Albanese politie nooit ergens nationaal hebben aangeklaagd, zoals bijvoorbeeld bij de Albanese ombudsman of bij interne politiecontroleorganen.

3.4.7. De Raad treedt derhalve, gelet op hetgeen voorafgaat, de commissaris-generaal bij in diens conclusie dat verzoekende partijen geenszins alle redelijke en realistische mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale beschermingsmogelijkheden in Albanië hebben uitgeput en dat zij hiervoor geen aannemelijke en afdoende verklaring bieden.

3.4.8. In zoverre in de pleitnota van 15 juni 2020, net zoals eerder in het verzoekschrift, wordt aangevoerd dat rekening dient te worden gehouden met eventuele obstakels, zowel juridische als praktische, die de toegang van de betrokkene tot een effectieve bescherming zouden kunnen belemmeren, en wordt opgemerkt dat de persoonlijke situatie van de betrokkene alsook de aard van de ondervonden problemen een dergelijke praktische belemmering van toegang tot een effectieve bescherming kunnen vormen, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen dergelijke obstakels in hun persoonlijke situatie aannemelijk weten te maken. Verzoekende partijen tonen immers niet *in concreto* aan dat zij wat hun verklaarde problemen en vrees in het kader van de bloedwraak met de familie S. betreft, geen toegang zouden hebben tot en geen beroep kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in hun land van herkomst aanwezige autoriteiten. Ze maken, gelet ook op hun nalaten persoonlijk een beroep te doen op de Albanese autoriteiten, geenszins *in concreto* aannemelijk de in Albanië voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden te hebben uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen hulp en/of bescherming te bieden.

3.4.9. Verzoekende partijen trekken de objectiviteit van de informatie van het Commissariaat-generaal verrat in het administratief dossier en de effectiviteit van de hierin beschreven beschermingsmogelijkheden in Albanië in twijfel, waarbij zij naar een bron van een juridisch onderzoeker van het Britse Garden Court Chambers verwijzen, doch zij tonen hiermee niet aan en maken voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen. Zij maken met een dergelijke algemene verwijzing naar algemene informatie, gelet ook op wat voorafgaat zoals o.a. hun persoonlijke nalaten de nationale beschermingsmogelijkheden te benutten laat staan uit te putten, hoe dan ook geenszins *in concreto* aannemelijk dat zij persoonlijk, wat hun persoonlijke situatie en problemen betreft, met betrekking tot de problemen ingevolge bloedwraak geen beroep kunnen doen op de Albanese autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen hiervoor hulp en/of bescherming te bieden.

De Raad beklemtoont dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

3.4.10. Dat volgens verzoekende partijen op basis van de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier niet kan worden geconcludeerd dat voor alle burgers in het kader van bloedvetes effectieve bescherming wordt geboden, in welk verband de Raad overigens aanstipt dat blijkens voornoemde informatie rechtsvervolging door de familie van slachtoffers niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, neemt, net als het feit dat blijkens voormelde informatie en die door verzoekende partijen bijgebracht de werking van de Albanese autoriteiten niet steeds optimaal is, niet weg dat het *in casu* aan verzoekende partijen toekomt om in hun concreet geval middels concrete en overtuigende argumenten en elementen aannemelijk te maken dat zij geen beroep kunnen doen op en niet kunnen rekenen op hulp en/of bescherming van hun nationale autoriteiten, waar zij desbetreffend in gebreke blijven. De Raad beklemtoont dat een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.5. Er dient voorts op te worden gewezen dat een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet geen arrest is, doch een (voorlopige) rechtshandeling alvorens recht te spreken. Het opzet van een dergelijke beschikking bestaat erin aan de partijen de grond mee te delen waarop de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich steunt om te oordelen dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen op een terechtzitting van de Raad voordragen, doch het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden. Geen enkele bepaling schrijft voor dat in een dergelijke beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet omstandig op en omtrent elk van de door partijen aangebrachte argumenten wordt ingegaan en gemotiveerd.

De Raad dient *in casu* een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en waarbij hij aangeeft waarom de verzoekers om internationale bescherming al dan niet in aanmerking komen voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het is evenwel niet noodzakelijk dat hierbij expliciet op elk aangevoerd argument wordt ingegaan. De Raad is er, inzonderheid gelet op zijn volheid van rechtsmacht, en in weerwil van wat verzoekende partijen lijken voor te houden, geenszins toe gehouden ieder afzonderlijk argument van het verzoekschrift te beantwoorden, doch het volstaat dat uit zijn motivering blijkt waarom de verzoekende partijen geen nood aan internationale bescherming aantonen, zoals *in casu* gelet op de vaststelling dat zij niet aantonen dat het hen voor hun verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert (*cf.* RvS 22 juli 2013, nr. X). De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen (RvS 26 juni 2019, nr. X). De verplichting van artikel 149 van de Grondwet elke rechterlijke uitspraak met redenen te omkleden, houdt niet in dat de rechter moet antwoorden op elk argument dat tot staving van een middel is aangevoerd, maar geen afzonderlijk middel vormt. (RvS 8 maart 2018, nr. X, *nv Dranaco*).

3.6. Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het opwerpen van algemene beweringen en kritiek, doch zij slagen er hiermee niet in, net als evenmin met hun overige argumentatie, de grond in de beschikking van 4 juni 2020 en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS